

SAMOROST

A JSME TU ZAS...

nevím jak vám, ale mně čas utíká brůzo-strašně. A nejvíc si to uvědomuji nad dalším číslem Samorostu, kdy mě jednak tlačí čas do uzávěrky a jednak se loučím s autory, kteří odmaturovali a opouštějí školu. Tedy s některými, protože jsou výjimky, které za sebou vyoralý tak hlubokou literární brázdu, že jejich tvorbu můžeme otiskovat ještě několik let. Tím myslím Honzu Poláčka a Petru Doubkovou. A jak jsem už v předešlém čísle naznačil, ve 2. A se rýsují dvě nové výrazné spisovatelské osobnosti, Karel Stupka a Petr Dygrýn. Mohli by být vzorem pro další následovníky.

Tradiční příspěvky dodala 2. B z výzkumu čapí populace a z akcí ekologické výchovy na základních školách.

Kdo tedy letos v Samorostu končí, jsou autorky ze 4. A, Anička Příbylová, Štěpánka Dindová a Martina Benešová. Čest jejich... ne to se píše jímam. Jen poděkování.

Postupně se také ujala přepisování příspěvků i grafické úpravy Iva Dědková z Matice lesnické.

A když už jsme v bilancování, všichni určitě vědí, že končí ředitel Ing. František Bušina a v září se studenti i učitelé setkají s novým ředitelem, Ing. Jiřím Holickým. Ale jak se tato skutečnost odrazí v literárním životě školy, se teprve uvidí.

-moon-

V úterý po vydatné snídani vyjíždíme do terénu. Vystupujeme na vrcholu hory. Místní lesy jsou úžasné. Lektor Karl nám rozdává hůlky, které posléze zatloukáme k sazenicím modřínu, aby se snížilo poškození srnčí zvěří.

Středa je pojatá jako den výletů, takže děláme „kolečko“ po Solné komoře. První zastávka je „slané“ město Salzburg, které proslavil Mozart, a to je naším hlavním cílem. Vidíme jeho hrob i jeho rodný dům. Pokračuje krátká zastávka na dokoupení suvenýrů a jedeme dál... Krásné město, vykopané a zasunuté do skalního masivu, tak to je světoznámé městečko Hallstatt. Malé,

Gmunden

Vyjíždíme v 7:00 školním mikrobusem do Rakouska. Nálada v mikrobuse je všelijaká, tedy hlavně asi pozitivní, protože ti nevybraní se musí učit týden ve škole, zato my jedeme na týdenní praxi do podhorského městečka Gmunden.

Poprvé zastavujeme na česko-rakouské hranici v Dolním Dvořišti, protahujeme se vykonáváme všelijaké potřeby a jedeme dál směr Salzburg, ale to ještě nevíme, co nás čeká za komplikace. Bílá krabička, ani nevím jak se jmenuje, kterou si větší auta před vjezdem na dálnici mají koupit, no prostě ji nemáme. A nastává problém, jak tu krabičku sehnat, objíždíme různé benzínové pumpy, nikde ji nemají. Tak se tedy vracíme asi 15 km zpět do jednoho většího městečka, kde ji nakonec na tamní „benzínce“ kupujeme.

Přijíždíme do Gmundenu, krásného městečka proslaveného solí. Hned po příjezdu a výstupu z auta nás srdečně vítá ředitel lesního školícího střediska pro Rakousko. Než se rozkoukáme, pan ředitel nám dává do ruky klíče od pokojů a vede nás někam na nádvoří. Najednou si to uvědomuji, že nejsem na nějaké tucetové ubytovně u nás, ale právě stojím na krásném nádvoří ještě krásnějšího zámečku. Jsme ubytováni a hned zase na oběd, který byl vynikající hlavně nedostatkem přílohy.

Po obědě vyrážíme pracovat, jsme rozděleni do tří pracovních skupin, my zůstáváme na zámku a uklízíme nepotřebné, staré nebo nefunkční věci a odnášíme je do připravené dodávky. Poté Franc vybírá dva „odvážlivce“, jedním z nich jsem byl i já. Po strastiplné jízdě do sběrného dvora, kde jsme roztřídili odpad, se vracíme a máme „padla“.

přesto krásné místo s alpskými domečky, taktéž proslavené solí. Dostáváme volno a procházíme ho sami. Před pálicím sluncem hledáme úkryt v tamním kostelíčku, jednoduchém, ale opět krásném. Nasedáme do dodávek a míříme na kopec, ale ne tak ledajaký kopec, na Dachstein. Kocháme se jedním z ledovců, fotíme a s údivem se vracíme do Gmundenu.

A je tu předposlední pracovní den. Jedeme se Sigim na manipulační sklad a štípeme tvrdé dříví. Po obědě už pro nás nemají práci, tak se staráme

o provoz a údržbu zámku. Karl mě nahání do traktoru, do nového traktoru a ptá se, jestli už jsem někdy řídil, kývám hlavou. Podává mi klíče, startér otáčí motorem a už jedu, ještě jsem se ani neprobral, že jsem řídil traktor a už sedím za pákami hydraulické ruky... prostě pro kluka... PARÁDA.

Probouzím se do posledního rakouského dne, hlavou se mi honí vzpomínky a říkám si, že to je moje nejlepší praxe v životě.

Václav Klein

HUBERTSKÉ 2013

Nečekaný příspěvek Petra Dygrýna o tancovačce s Parkánem v Čepřovicích u Volyně mě inspiroval k zamyšlení o tom, že letos po dlouhé době, odhaduji to přibližně tak na 20 let, budou na podzim opět dvě Hubertské. Hlavním důvodem není, jak by bylo se lze v Čechách domnívat, nevráživost mezi třídními kolektivy, nebo nedej bože nevráživost mezi třídními profesory, nýbrž ukončení činnosti centra „Družba“ a nedostatečná kapacita kulturního domu v Písku, rekonstruovaného za neskutečné miliony. Tímto zdravím zastupitelstvo města Písek za předminulé volební období. Další zdařilý čin. A že jich bylo...

Co nás tedy přibližně čeká. První akce vypukne neobvykle brzy, už 18. října 2013. Studenti letošní 3. A slibují již skoro opět tradiční Hubertovu jízdu, Svatohubertskou mši a konečně nespoutané veselí s kapelou Vysočina. Tombola bude bohatá. Zaškrtněte si v kalendáři...

Další Hubertský ples je tradičnější, co se týká data. Bude tentokrát v sobotu 9. listopadu. Na průvod městem to nevypadá, v sobotu je to problém, ale jedná se opět o Svatohubertské mši. Večer hraje známé rockové uskupení Parkán, viz zprávu Petra Dygrýna. Kapelníkem je absolvent školy Ivo Trojan. Pak že lesárna nic nenaučí. Jedná se i o eventuální dechovce, aby byla změna, jednání zatím probíhají. Kdyby bylo nejhůř, mám pocit, že POLOM má ten víkend volný termín... Bohatá tombola je samozřejmostí. Po prvním plese už budete odpočinutí, zbývá jen dočerpat finanční prostředky a opět zaškrtnout v kalendáři.

-moon-

ČÍM JE

Určitě hodně lidí zná strakonickou skupinu Parkán. Je ale pravdou, že se málo ví o lídrovi skupiny. Já se to ovšem dozvěděl čistě náhodou, že Ivo Trojan je absolventem SLŠ Písek. V sobotu 6. dubna 2013 hrála skupina v Čepřovicích u Volyně, kde jsem trávil víkend u kamaráda a spolužáka. Nám, starým rypákům, to nedalo a o jedné z přestávek jsme se došli pana Trojana zeptat, co je na tom pravdy, že byl také lesákem.

Když jsme se vyškrábali na pódium, přivítal nás a zeptal se, co bychom si přáli. Nejprve jsme začali, zda má opravdu vystudovanou lesárnu. Hodně nás potěšilo, když řekl: „...ano, mám kluci...“. Poté začal povídat o svých školních letech. Když jsme se zeptali, proč odešel od zeleného řemesla, tak jsme se dozvěděli, že byl povolán více jak 50 kilometrů od domova, ale co skupina, ta by nemohla bez svého lídra pokračovat, a tak ho vztah ke kapele donutil skončit s lesařinou. Je pravda, že každý má své řemeslo rád, jenže kapela mu byla přednější a o tom svědčí i jejich krásné písničky. Než jsme náš hovor ukončili, poprosili jsme o zahrání písničky Terénní slepice pro studenty lesnické školy v Písku a jedno méně kvalitní foto.

Dále jsme se dozvěděli, že skupina Parkán bude hrát 9. listopadu na letošní Hubertské, dnes ještě 3. B, ale v novém školním roce už 4. B.

Petr Dygrýn

EKOLOGICKÁ OLYMPIÁDA – krajské kolo

Do krajského kola jsme postoupili z okresního kola, které bylo zaměřeno na ornitofaunu (ptáky). Museli jsme si zvolit určité území v krajině, udělat nejméně tři pozorování, sledovat změny v ptačím společenstvu, poznamenat si druhovou diverzitu a vztah jednotlivých druhů k danému území. To vše jsme museli zpracovat do powerpointové prezentace.

Jako lokalitu, kde budeme sledovat ptačí společenstvo, jsme si vybrali školní polesí. Termíny sčítání ptactva jsme stanovili na září, kdy jsou ještě přítomny stěhovavé druhy, druhý termín sčítání probíhal v lednu a třetí začátkem března. Ve své práci jsme vyzdvihli úlohu ptactva jako biologického regulátora škůdců lesních dřevin. Dále jsme se zabývali riziky, která jsou spojeny s používáním pesticidů.

S naší prací jsme postoupili do krajského kola ekologické olympiády, která probíhala ve dnech 25. až 27. dubna v Hradcích u Vrábče poblíž Českých Budějovic. Celkem do krajského kola postoupilo 12 družstev, ze kterých bylo podle úrovně zpracování ornitologického úkolu vybráno deset nejlepších.

Součástí krajského kola byl test všeobecných znalostí o přírodě a její ochraně, poznávačka rostlin a obhajoba domácího úkolu. Nejtěžší však bylo odpovídat na devět okruhů různých témat (od bezobratlých po savce), na které jsme museli reagovat před odborníky z přírodovědných univerzit.

Všechna družstva byla složena ze studentů gymnázií. My jsme byli jediné družstvo z odborné školy. To považujeme za náš velký handicap. Ne vždy totiž naše odpověď lahodila uchu ekologického odborníka, který hodnotil naše znalosti. Proto jsme v krajském kole nakonec obsadili šesté místo.

Jaroslav Kadlec, Václav Požárek, Šimon Tlach

Zimní pozorování ptactva

Naše třída 2. B lesnické školy v Písku připravila pro žáky základních škol projekt na téma: Přikrmování a pozorování ptactva na krmítku. Cílem projektu je zvýšit u dětí zájem o přírodu. Pro děti jsme v rámci předmětu lesnická zoologie, pod vedením Ing. Bláhovce Ph.D., vyrobili krmítka, která jsme rozvezli po základních školách. Tam si je děti umístily tak, aby na krmítko dobře viděly a mohly si zaznamenávat jednotlivé druhy ptáčků, které krmítko navštívily.

Do projektu se aktivně zapojila i ZŠ E. Beneše v Písku,

pro jejíž žáky si studenti lesnické školy připravili přednášku, na které děti seznámili s možnostmi přikrmování ptactva a s druhy krmítek. Také žákům ukázali preparované exponáty pozorovaných ptáčků a promítli jim i krátká videa etologického chování ptáčků na krmítku. Další školou, kterou jsme s naší prezentací navštívili, byla ZŠ Bernartice. Prezentaci jsme promítli žákům druhé a třetí třídy. Děti se nejvíce zajímaly o jednotlivé druhy sýkorek. S paní ředitelkou školy jsme se domluvili na další spolupráci. Plánujeme ve spolupráci s OÚ Bernartice umístit v obci podložku pro čápa bílého.

Projekt zaujal i školy z ostatních okresů Jihočeského kraje. V dubnu nás na besedu pozval dětský diagnostický ústav a dětský domov v Homolí. Dětem se prezentace moc líbila a na oplátku nás seznámily s výsledky svého pozorování hnízda čápa bílého, který hnízdí naproti jejich zařízení.

Do projektu se kromě ZŠ a MŠ E. Beneše a ZŠ Bernartice zapojily i tyto školy z píseckého okresu: ZŠ Protivín, ZŠ Záhoří, 2. ZŠ J. A. Komenského Milevsko, MŠ Oslov, ZŠ Kovářov. Z Písku jsou to: ZŠ Tomáše Šobra, ZŠ Svobodná a MŠ Křesťanská.

Žáci třídy 2. B

Kdo je „emo“?

Skupina, která se nazývá „emo“, není až tak děšivá, jak by se zdálo. Slovo „emo“ má znamenat emocionální, tedy citlivý.

Člověk, kterého takto nazveme, může mít úplně stejné zájmy jako kdokoliv jiný. Jeho problémem, nebo naopak výhodou, je jen to, že své pocity dává najevo trochu víc než ostatní lidé. Tento člověk se obléká do tmavých barev, nosí černé dlouhé vlasy přes oči, poslouchá hodně výstřední muziku a navenek se zdá jako samotář. Uvnitř ale naleznete člověka velice hodného a laskavého, který jen chytil příležitost této doby, která má těchto lidí hodně. Má pocit, že problémy svoje a dnešního světa se dají ukázat na tom, jak se bude člověk oblékat, jaký bude nosit účes a jak vystupovat před ostatními lidmi. Nikoho neodsuzuje, nemá rasistické sklony a ani náboženské. Nikomu svůj názor nevnucují. Jejich hlavním cílem, kterým se vyznačují, je kombinace příjemného s hezkým, láska a smrt. Dokáží srdce nasadit na trnovou korunu nebo anděla probodnout mečem. Takto pojatá díla nejsou ukázkou toho, že by to tak chtěli, ale snaží se tím ukázat své pocity a trochu i zoufalost tohoto světa.

Chování těchto lidí je způsobeno dnešní uspěchanou dobou, kdy rodiče nemají čas na své děti a ty se tak nemají komu svěřit. Proto dávají svůj pocit navenek, aby je někdo vyslyšel. Proto doufáme, že takových lidí bude čím dál méně. Hlavně je nesmíme odsuzovat, ale musíme se jim snažit pomoci. Jedná se totiž v dnešní době o mladou generaci lidí, která jednou bude mít své děti a nikdo si nepřejde, aby náš svět byl pochmurný a nešťastný, nýbrž aby byl veselý, upřímný a každý den krásný.

Marie Příbylová

*Lásku jsi mi vyznával,
tím jsi mě pěkně oklamal.
Proč jsi bral lásku jen
jako nezávazný cit.
Vždyť já tě chtěla
navždycky mít.
Proč dokázal jsi
do očí mi lhát.
Já tě chtěla
navždy milovat.
Slzy mi tečou,
když tohle píšu,
na rozdíl od tebe –
já jsem bez břichů.*

Martina Benešová

A přišel ten, který opět přinese rád do tohoto města...

Odzvonilo poledne a nádražím projel vlak do Carson City. Ze střechy posledního vagonu seskočil muž a pomalu kráčet k nádražní budově.

Byl vysoký s krátkými tmavými vlasy. Široký klobouk stínil černé oči a hákovitý nos, pod kterým se rozpínal mohutný knír. V ruce nesl dlouhý a úzký kufr, za kterým se ohlédl každý kolemjdoucí.

Prošel nádražím a zamířil rovnou do saloonu. V lokále to žilo. Muž šel rovnou k baru a barmana se zvucným hlasem zeptal: „Kde najdu šerifa Lowa?“ Nastalo ticho. Pár karbaníků se zvedlo a opustilo lokál. „Přijde na to“, začal číšník opatrně a odmlčel se. „Co panu Lowovi potřebujete?“ Od nejzazšího stolu v koutě se otočila pětice mužů a se zvědavými výrazy nenápadně zajeli pravačkou k pasu.

„Jsem jeho bratr Harry Low a přišel jsem mu pomoci s jeho živností.“

Pětice mužů vytáhla revolvery, zamířila na Harryho Lowa a začala pálit. Všichni ale podcenili jeho reflexy. Harry i se svým kufrem přeskočil bar a dokonale nčasovaným skokem srazil barmana k zemi. Rychlostí blesku otevřel kufr a vytáhl z něj svou samonabíjecí brokovnici. Odjistil ji, zaklekl a přes bar začal opětovat palbu. Jednoho muže zasáhl, ostatní se k němu sklonili. Harry využil situace a vyběhl ven.

Běžel po ulici, když vtom ho něčí silná paže zatáhla do jednoho z domů. Ocítl se ve tmě a kdosi před ním zapálil petrolejku. V jejím světle spatřil obličej zavalitého muže, který působil dojmem, že prožil cosi hrozného. Obličej měl samý šrám a nad levým okem měl fialovou modřinu. Chraplavým hlasem promluvil: „Šerif Low visí na náměstí. Popravili ho.“ „Co je to za žvást?“ Otázal se Harry. „Jak může někdo popravít šerifa?“ „No, je vidět, že jdeš z daleka. Posad se a poslouchej. Celému městu začal velet italský osadník Rodrigo Tortilla. Z jeho domoviny sem zavlekl společenský jev, kterému se říká mafie. Černé obchody s dobyt看 jsou tu teď na denním pořádku. Jen málo obyvatel tu zůstalo. Já a tvůj bratr jsme se postavili jeho kumpánům. Tvůj bratr za to zaplatil životem, já se ukryl zde. Nevědí o mně. Těch pět, co jsi potkal v saloonu, k nim patří.“ Harry vyskočil a utíkal k lokálu. Pět mužů tam stále bylo. Harry namířil na prvního z nich a vystřelil. Cvakl uzávěr a on zjistil, že má vybito. Přeběhl lokál, chytil prvního z nich a dal mu ránu do obličeje. Podobně se vypořádal i s ostatními.

Poté pověsil jejich mrtvoly na náměstí vedle svého bratra. Pohlédl do západu slunce a uvědomil si, že rozpoutal válku, kterou nemůže vyhrát.

František Hurtík

Z K O U Š K O V É

*Och, jak smuten jsem,
Jak srdce pláče,
Jako bych byl bitým psem,
Otevřu z žalu labváče,
Jdu bez cíle, za nosem.*

*Do myslí jsi se mi vrylo,
Co vím, jiný se nedoví,
Jak sobecky jsi skončilo,
Odešlos, ty Zkouškové období!*

*Ač truchliv, píšeš pro tebe ódy,
Ne na radost, leč pro smutek,
Že vniveč přišly Tvoje plody,
Duch poznání jinam utek.*

*Znamenalo jsi pro mne všechno:
Litry potu, kapky slzí ve zracích
Měl jsem Tě rád víc než pečené plecko,
Marně Tě hledám po vlacích.*

*Přikovalo jsi mě k vědomostem,
Jež měly se v pokrok záročit,
Abych nespával pod mostem,
Nemusel s lopatou se plahočit.*

*Kdybych byl orač, rozedrány moje dlaně,
Takhle mám jen mozoly jak pohoří,
Od sezení u skript na zadní těla straně.
Mozek můj přílivem inteligence zaboří.*

*Při životě bez Tebe drží mne ta myšlenka,
Že potkám Tě v lukách, budeš vánek,
Že Zkouškové období, budeš moje milenka.
Končím, už na mne čeká s pivem stánek.*

Jan Poláček

Jaký má vliv bulvár na společnost?

Ptáme-li se, k čemu bulvár slouží, odpovědět není snadné. Bulvár má jednoznačně za úkol ovlivnit veřejné mínění. A jaké? Mínění na události, především v soukromí populárních herců, zpěváků a dalších osobností.

Lidé, kteří čtou bulvární listy nebo se o bulváru doslýchají v televizi či v rádiu, jsou těmito zprávami často nadšeni. Ale co ti lidé, o kterých se píše? Všichni rozhodně ne. Každý bulvár není totiž vždy seriózní. Nepíše pravdu. Proč? Protože čtenáře a posluchače více fascinují drby. Pokud má někdo svou oblíbenou osobnost, rád se o ní dozví nějaký drb. Jsou však i tací lidé, kteří těmto „povídáčkám“ jen těžko uvěří.

Přesto se domnívám, že bulvár má stále větší vliv ve společnosti. Myslím, že tomu bude tak i nadále. Je to vlastně správně?

Spousta osobností, o kterých se píše nebo hovoří v televizi či v rádiu, je často s tímto počinem bulváru nespokojena. Ať už se jedná o pravdivou zprávu či lež. Je to zásah do soukromí, do života těch lidí. Může si snad někdo z nás ještě myslet, že jsou jiní? Ano, mají asi více peněz, žijí si luxusní život. To je ale konečný výčet. Jinak jsou to obyčejní lidé. Jistě se i mezi nimi najdou tací, kteří prahnou po slávě a rádi si o sobě počtou. V takovém případě se domnívám, že je vše v naprostém pořádku.

Zamýšlím se však nad tím, jaká by byla společnost lidí, kdyby bulvár vůbec neexistoval? Má vůbec bulvár vliv na myšlení lidí, na jejich chování? Do jisté míry určitě ano. Pochopitelně bulvár neovlivňuje všechny. Člověk od člověka je jiný. Každý ty zprávy, informace jinak vstřebává.

Podle mého názoru by to bez bulváru v současné moderní společnosti šlo asi opravdu těžko. Lid je zvědavý tvor, díky němuž se vždy bulvár uchytlí v novinách, v televizi i jiných informačních prostředcích.

Tomáš Palas

SPOLEČNOST TELÉFONICA O₂ FINANČNĚ PODPOŘILA PROJEKT WEBKAMER

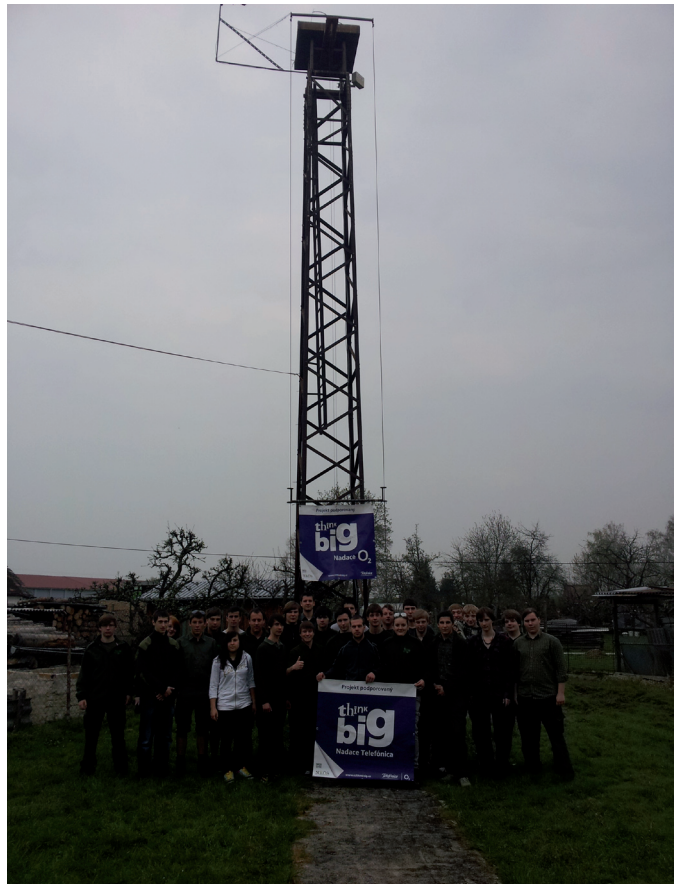
V loňském roce jsme začali pozorovat a počítat hnízda čápů v Jihočeském kraji. Celkem jsme zaevidovali 217 čápích lokalit. Dále jsme postavili tři hnízdní podložky. Na dvě z nich (v Oslově a v Milevsku) zavítal čáp. Pro žáky základních škol jsme uspořádali konferenci o ochraně čápa. Na tyto akce jsme obdrželi finanční podporu od společnosti O₂.

I letos naše snažení o záchranu čápa bílého společnost O₂ zaujalo natolik, že nám poskytla finanční částku 70 000 Kč na pořízení, instalaci a provoz dvou webkamer pro pozorování hnízd. Jednu kameru jsme 28. března umístili na hnízdo v Novosedlech nad Nežárkou, kde čáp bez přestání úspěšně hnízdí již od roku 1996 na 10 m vysoké rouři, která původně sloužila jako silo. Začátek stavby hnízda nebyl lehký, neustále jim větvičky ze sila spadávaly, proto jim pan Nohava upravil horní část roury – uřízl stříšku, navařil kovovou konstrukci a udělal plato, na kterém si čápi postavili nové hnízdo. Od té doby čápům nestálo nic v cestě, aby v Novosedlech mohli vyvést mláďata.

Zde uvádíme přehled zaznamenaných hnízdění: rok 2005 – 3 mláďata, rok 2010 – 3 mláďata, rok 2011 – 3 mláďata (byla okroužkována pracovníky ČSO, čísla kroužků – YC 120, YC 121, YC 122), rok 2012 – 4 mláďata. Děni na hnízdě pomocí webkamery pozorně sledují i děti ze ZŠ v Novosedlech. Svoje čápy dokonce pojmenovaly - samec se jmenuje Číbrko a samice Bělinka. Číbrko letos do Novosedel přiletěl 30. března, Bělinka o dva dny později.

Druhá kamera je umístěna v obci Pištín, kde si čápi postavili hnízdo teprve loni na sušáku hadic za hasičskou zbrojnicí. Poslední hnízdění čápa v této obci bylo v roce 1983 na střeše vepřína. Proto jejich opětovné zahnízdění vzbudilo v obci velké nadšení. Obec Pištín má tohoto nádherného ptáka ve svém znaku. Hnízdění v roce 2012 však bylo neúspěšné, protože zahnízdili až v polovině června.

Přes zimu čápům vítr hnízdo shodil. Bylo nutné ho opět vynést zpět. Proto jsme ve spolupráci s obcí, hasiči a zemědělským družstvem vyrobili novou hnízdní podložku, na kterou jsme připev-

nili staré hnízdo. Podložku jsme opět vynesli na sušák hadic.

Po obdržení finanční podpory bylo nutné k podložce připevnit držák pro webkameru. I s tímto nám pomohlo zemědělské družstvo. Instalace proběhla 29. března. Čáp přiletěl 14. dubna. Děni na obou hnízdech můžete sledovat na webových stránkách www.jih.capiweb.cz. Bude zajímavé pozorovat, jak si čápi na daných lokalitách povedou.

Žáci třídy 2. B

Svědomí

*Toulám se temnou nocí
v měsíčním svitu
užívám vlastní touhou
toužím po polibku.*

*Šel jsem mnoho kroků
ponořen ve své myslí
dumám o důvodu
něčí nevinosti.*

*Nevinnost chráním
a v noci bdím.
Nejdelší noc co znám
skládám k tvým nohám.*

Karel Stupka

Světlá chvíle

Dne 23. 5. 2013 se v Praze na České zemědělské univerzitě pod hlavičkou lesnické a dřevařské fakulty konalo národní kolo lesnické olympiády YPEF (Young People in European Forests). A co by to bylo za lesnickou soutěž středních škol, kdyby chyběla písecká lesárna.

Bylo jasné, že na republikové kolo nemůže jet jen tak někdo, proto bylo v Písku zorganizováno školní kolo, aby v Praze soutěžili jenom ti nejlepší. K všeobecnému překvapení zvítězilo družstvo studentů 3. B ve složení Václav Zumr, Jiří Novák a Jiří Šimpach.

Dostali jsme instrukce o odjezdu a v osudný den jsme vyjeli s panem učitelem Homolou ku Praze. Začátek soutěže byl v 8:30, a proto jsme museli vstávat v brzkých ranních hodinách.

Samotná soutěž se dělila na dvě části. Teoretickou část, kterou představoval vědomostní test s 30 otázkami o evropských lesích v anglickém jazyce. Druhá část byla praktická a probíhala v arboretu nedaleko Kostelce nad Černými lesy. Tato část obsahovala: 10 zvuků ptáků, 10 druhů dřevin, 10 různých kostí a vycpanin, 10 listů, květů nebo šišek a nejtěžší disciplínou bylo nasbírat herbář s co nejvíce dvouděložnými květinami.

Naše výprava cítila úspěch a při závěrečném vyhlášení celkových výsledků, když jméno naší školy nebylo doposud vyhlášeno, všem došlo, kdo je první. Prý jsme vyhráli s náskokem, takže nikdo nemohl komentovat tuto situaci jako nešťastnou náhodu. A každý nám přál celoevropské kolo v Portugalsku.

Jiří Novák

Opravdu povedené Vánoce

Štědrý den nastal. „Už je to tady“, zamumlal Tonda v posteli a se zíváním vstal. Všichni ještě spali, jak by ne, bylo sedm hodin. Chtěl utéct než se ostatní probudí a nakazí ho vánoční atmosférou. Tiše jako myška se vyplížil z pokoje. Bác. Narazil do dveří. Bum. Převrhl mísu s cukrovím. „Au“, zaúpěl, když vrazil do stolku. Zkameněl. „Dobře“, špitl, když okolní klid narušovalo jen otcovo chrápání. Rychle ke skříni. Bleskově se převlékl a vyběhl z domku dřív, než si stačil uvědomit, že nemá klíče. Bylo mu to jedno. Je venku a nikoho nevzbudil!

Rozběhl se přes dvůr ke kolně, hodil si přes rameno sáňky a uháněl pryč. „Vem si aspoň kus vánočky!“ Lamentovala maminka z okna, ale on už byl moc daleko. „Přeci jsem někoho musel vzbudit“, naříkal, zatímco utíkal na kopec.

Čas mu rychle utíkal. Když ho přestalo sáňkování bavit, přišli kluci ze sousedství. „Nazdar“, pozdravil je a rozjel se z kopečka na saních přímo proti nim. Zachechtal se, když stačili jen tak tak uskočit a oni mu to oplátili, když se na ně otočil a skončil obličejem ve sněhu. „Tě pic“, chechtali se a sotva vstal, trefili jej sněhovou koulí do obličeje. Začala koulovačka, jakou ještě nezažil.

Už se smrákalo, když se kluci rozešli, ruku v ruce a řádně promočení, domů. Sotva zabušil na dveře, zjistil, že něco není v pořádku. Ozýval se zpěv koled a nikdo mu neotvíral. Oběhl dům a nakoukl do světnice oknem. Matka a otec stáli zády k němu a koukali na mladší sestřičku, jak rozbaluje dárky. Přišel pozdě, propásl večeri a určitě nic nedostane! Zaklepal na okno. Cink, cink. Otočila se na něj jen sestřička, v ruce držela novou panenku a vysmívala se mu. „Tatí, pro koho jsou ty ostatní dárky?“ Zeptala se šibalsky a stále koukala na bratra za oknem. „No, vidíš tu snad ještě nějaké hodné děťátko?“ Povídá otec a Tonda za oknem polil pot. Zabušil na okno silněji, ale nikdo si toho nevšímal. „Rychle, jak se dostat dovnitř. Oknem? Asi.“ Špitl si Tonda a rozběhl se k oknu do spíže. Bylo menší, ale níž, s trochou štěstí by se mohl dostat dovnitř. Zatlačil na něj. Nešlo to. Zabral větší silou, námraza povolila a on měl cestu volnou. Vyhoupł se na parapet, ale na ledové vrstvě mu ujely nohy a on skončil v závěji sněhu pod oknem. Škubání papíru, ten zvuk ho dováděl k šílenství. „Je tu nějaká zima, dojdou zavřít okno“, slyšel hlas své maminky a okno ve spížce se zavřelo. „Mami!“ Zakřičel, ale pusť měl plnou sněhu. Kudy teď? V kuchyni bývá okno otevřené. Rozběhl se tam. Ano, klíčka nebyla zavřená, ale okno bylo vysoko. Chvátal. „Hlavně rychle, ať mám co rozbalovat“, myslel si. Začal pod okno skládat polínka. Snad to bude stačit. Vylezl po své provizorní stoličce k oknu a zatlačil na něj. Polínka se pod ním rozkutálela a on zůstal viset zachycený za parapet. „Tak rozbal i ten poslední“, ta slova mu dodala sílu. „Nééé!“ Zakřičel a vytáhl se do kuchyně. Padal z něj sníh, ale na to nehleděl. Přihnal se do světnice, maminka s tatínkem se smáli a jeho sestřička taky. Pod stromečkem bylo spoustu dárků. „Tak pojď, sněhuláku,“ usmála se maminka. „Ty vypadáš, to ses nemohl venku trochu oklepat?“ Osopil se na něj otec. Tonda skočil mamince kolem krku. „Počkej, uvařím ti hrnek čaje.“

Václav Prokop

V malé podhorské vesničce...

Jak bývá zvykem, všechny příběhy většinou píše sám život a jedna nejmenovaná vesnice je toho důkazem. Je to tak dva roky, co jsme s kamarádem připravovali výřad na poslední leč den před konáním. Jest pravdou, že v této vesnici se občas dějí divné věci, jako příklad uveďme toto. Nejsme jediní ve vsi, komu se zdá, že jim někdo v noci chodí po dvoře či zahradě. Moje babička v noci slyší vše. Někdy v noci budí dědu se slovy: „Jdi se podívat ven, někdo tam zas leze.“ Dědovi nezbyvá nic jiného, než se tam jít podívat, někdy beze zbraně, jindy s vojenskou vzduchovkou vz. 47. Většinou se vrací bez úspěchu, jindy zas s objevením ježka, který buď dupe či dráždí psa. Další případ je, že se lidem ztrácí dříví. Nejde o kubíky, ale o pár štěpinek, které si nějaká teta nechá přede dveřmi a jde spát. Druhý den ráno, když spěchá do konzumu pro housky, tak ji čeká velký objev. Koš prázdný, štěpinky nikde. To jest jen na úvod, abyste neřekli: „Ten nás krmí, jen aby byl zajímavější.“ Ještě upozorním, většina věcí v tomto příběhu je pravdivá, ale pořád jsem se nemohl rozhodnout, zda použít pravá jména obyvatel či nikoliv. Nakonec jsem se z bezpečnostních důvodů rozhodl, že budou někteří vystupovat pod pseudonymy. Zbytek příběhu hovoří sám...

Bylo krásné ráno 28. 12. 2011 a já byl domluvený, že dojdu za svým kamarádem Mírou Skotákem. Měli jsme u něj připravené ve stodole čtyři špalky, které bylo potřeba nařezat, aby pěkně hořely u výřadu, až skončí poslední leč. Je hezké, když střelená zvěř leží na výřadu a v rozích hoří oheň. Jen chvojí bylo nechané u kulturáku, kde se měl konec poslední společné akce konat. Když jsem posnídal, dorazil jsem ke kulturáku, který stojí vedle Skotákovíc chalupy přes místní „silnici“. Jak říká přítel Skoták, když se náhodou spolu vracíme z Pacova a už vidíme kostel naší malé vesničky: „Před námi leží malá podhorská vesnička, jejíž obyvatelé se převážně živí drobnou polní krádeží a lesním pychem.“ Což oba bereme s humorem, protože známe zdejší poměry, ale to jsem kapku odbočil.

Na tuto poslední leč jsem pozval mého spolužáka Josefa Marka, aby nám zatroubil. Jak je známo, udělá to překrásný dojem, zvláště, když se jedná o poslední leč. Vraťme se k mému příchodu ke zdejšímu kulturnímu domu. Už z dálky jsem viděl, že něco není v pořádku. Skoty chodil okolo domu zábavy a kouřil svou dlouhou cigaretu značky START KING SIZE. Přišel jsem včas, jelikož a protože má rád, když se chodí včas. V životě jsem mu netykal, protože panu Skotákovi bude letos 74 let, ale je to kamarád a můj veliký zelený učitel.

Když jsme se sešli, byl jsem nucen se zeptat, co se stalo. Není normální, aby někdo chodil kolem domu a pořád něco hledal. Po mé otázce následovala docela srandovní odpověď, které jsem nechtěl ze začátku věřit. Povídá: „Bud' zdrav, Petuldo, no, tomu nebudeš věřit, tady jsem měl chvojí na ten výřad a někdo ho potřeboval více jak já.“

Opravdu se mi tomu nechtělo věřit. Nedalo mi to a obešel jsem také celý kulturák, abych se přesvědčil. Nezbyvalo mi nic jiného, než mu věřit. Dodnes nevíme, kdo to chvojí potřeboval víc jak my. Co člověka nejvíce naštvě je to, že je třeba opět vytáhnout traktor značky ZETOR a dojet pro nové. Na odpoledne jsme sehnali ještě jednoho člena zdejšího honebního společenstva. Vyrazili jsme tedy na chvojí. V lese nás čekalo plno překvapení. Na honě jest heslo „lištičku viděti, flaštičku platiti“, tedy když neleží na výřadu ta liška. Jako náhodou jsme jednu viděli a ani jeden ze dvou oprávněných myslivců neměl s sebou flintu. No co se dalo dělat než koukat, jak nám dává sbohem (netrvalo dlouho a za pár dní ji stejně pan Skoták dostal). Při té příležitosti a návštěvě lesa jsme obešli krmelce a dodali, co bylo třeba. Po návratu bylo potřeba vyřešit otázku, zda chvojí do rána schovat, či ho nechat na místě zítřejší akce. Jako obvykle si mistr Skoták zapálil svou STARTku a rozhodl, že ráno v osm hodin pro další větve za žádnou cenu nepojede.

Tím nechci říct, že by to byl příběh kdovíjaký, ale určitě stojí za ohlédnutí, protože jest pravdou, že lidé, kteří ve vsi bydlí několik let, ví, jak to chodí. Proto asi „Před námi leží malá podhorská...“ Pokud jste se v příběhu viděli, není to nic neobvyklého. Doufám, že naše ves není jediná.

Petr Dygrýn

ČERNÉ SVĚDOMÍ?

Dnešní brzké ráno bylo doslova prolité krví. Nebylo to z důvodu, že by se někdo vloupal do našeho nedávno dostavěného domu a postřílel nás všechny ve spánku, ani to nezapříčinila jiná krvelačná katastrofa. Prostě mě vzbudil teplý proud krve tekoucí po mé bledé tváři. Zřejmě kvůli celonočnímu smrkání a snaze vyhnat tu škaredou (u mužů smrtelnou nemoc) rýmu z hlavy. Po půlhodině prožité nad úmývadlem, které během minuty vypadalo jako po zabíjačce, jsem zalehla znovu do peřin a chrupkala si téměř do deseti hodin.

Neuvěřitelné, co se vám během chvilky, kterou trávíte dospíváním únavového deficitu, může zdát. Hlavou mi proběhl krátký, zato velmi výstižný příběh. V kostce bych jej popsala slovy: žila jsem sama se svým synem, který byl až příliš podobný fotbalistovi Messimu. A tak si říkám, proč si neupíchnout dítě s nějakou známou osobností, která má spoustu peněz a bez mrknutí oka bych měla vše, co chci. Zřejmě jsem až příliš postižena vírou v pravou lásku.

Jen ten pán nahoře, kterému většina lidí říká „Bůh“, ví, jak to dopadne. Jak tak nad tím přemýšlím, ráda bych to věděla. Dost možná není o co stát, ale nechám se překvapit. Čeká mě spousta věcí a jednou z nich je i nevyhnutelná vysoká škola. Pořád nevím, zda tam vůbec budu chodit a biflovat se tu tunu informací, které se mi profesori budou snažit vměstnat do hlavy. Mám chuť se na to vykašlat, jít do práce a odstěhovat se z domova, kde poslední dobou bývá čím dál častěji dusno.

Všechno by bylo tak snadné, kdybych na život nebyla sama. Mít milující protějšek, hned bych založila rodinu a byla šťastná. Pokud by to ovšem vyšlo. Nechci mít děti jen tak s někým, abych po pár letech zjistila, že mě čeká rozvod a tahanice o majetek. Nechci totiž, aby moji potomci vyrůstali v prostředí rozvrácené rodiny jako já. Není to nic pěkného, s tím se mnou budou jistě mnozí souhlasit.

Budu tedy (možná) dalších pět let žít studentským životem. Životem, který je

plný občasných vzestupů i pádů. Budu mít dost času na hledání někoho, kdo by mi mohl být natolik blízkým, abych s ním chtěla strávit zbytek života. Stále žiji v reálném světě, kde tohle není možné. Nebo se mi zatím ta příležitost nenaskytla, protože chodím do společnosti špatných lidí, především špatných kluků.

Co naplat. Jen doufám, že usínat budu s čistou hlavou a ne v kaluži krve mého černého svědomí z toho, co jsem v životě zanedbala a udělala špatně, nebo z toho, co jsem mohla změnit. Život je složitý a smrt prý snadná. Docela se těším na ten moment, kdy budu moci posoudit skutečný rozdíl já, sama za sebe. Už několikrát se mi ta možnost naskytla. Jednou na motorce s mou sestrou, kdy to šikovně poslala po šterku na bok a já už se viděla kdesi v jiném světě. Nakonec to bylo jen odřené koleno, lokty a zvrtnutý kotník. Na konci školního roku jsem měla v úmyslu svůj život skončit kvůli problémům doma, ale jako na potvoru přišel spolužák a vytáhl mě z toho, za což mu teď samozřejmě děkuji.

Každý má někdy slabou chvíli, kdy si myslí, že není jiná cesta, jak ze svých problémů utéct. A kdo ten pocit nikdy nezažil, je šťastným tvorem v nešťastném světě. Z toho vyplývá, že nevím, zda lituji nebo nelituji svých rozhodnutí, které mi vždy někdo vyvrátil. Každý mě s úsměvem denně posílá do kopru a s velikou chutí si pak hraje na zachránce. Falešní přátelé? Takových mám spoustu.

Lidé se scházejí a rozcházejí. Životní cyklus vztahů se až nápadně podobá snadně definovatelnému koloběhu vody v přírodě. Voda ve formě deště spadne mezi nás, obyčejné lidi, za pomoci gravitace. Část pohltí vodní toky, určité množství se vsákne do půdy a plní zavlažovací funkci, zbytek pohltí flóra. Najednou přestane pršet a vysvitne hřejivý sluneční paprsek, díky kterému se voda odpaří a zmizí. A jak to souvisí s mezilidskými vztahy? Lásku dva lidi zasáhne někdy doslova jako blesk z čistého nebe. Naplňuje je dobrou náladou, vkládá

do jejich očí sny a touhy. Najednou přijde okamžik, kdy se stejně jako voda začne pomalu, ale jistě odpařovat, až nakonec vyprchá úplně.

Každý rozchod také nese svoje následky. Jsou stejně bolestné, jako je pro zabíjaka vězení. Není snadné se odpoutat od někoho, komu jste věřili a byli jste si jisti, že on je ten, se kterým strávíte zbytek života. Ale ten někdo vás zklamal. Proč tedy člověk nedokáže přestat myslet na to, proč to nezkusil ještě jednou? Jsme lidé a umíme odpouštět, ale přes všechny dary inteligence jsou i skutky, které se odpustit prostě nedají. Pravdou zůstává fakt, že ve vztahu vyhraje vždy ten, který miluje méně.

Ve svém, doposud krátkém životě jsem se setkala s řadou zklamání. Nikdy to nikoho nezajímalo, nikdy se mě na to nikdo neptal. Jako každý člověk jsem svými nezdary zjevně navždy poznamenána.

Můj první přítel měl Jawu 250, vždy když ji vidím, říkám si, zda to není zrovna on. Chyba, je půl roku ženatý a přivlastnil si cizí dítě. Vždycky byl velmi obětavý a laskavý. Ale mně bylo třináct a jemu osmnáct, měl potřeby, které jsem nebyla schopna mu poskytnout. Druhý kluk, no, o tom raději nemluví. Třetí? Lesácká láska, která vydržela rok a sedm měsíců a rychle zkrachovala. Dodnes ji však беру jako nejintenzivnější a trvajíc (alespoň z mé strany). Čtvrtý přítel byl přítel na truc, ale i přes tento handicap nám to vydrželo rok a pět měsíců. Přesně do té doby, než jsem se snažila založit pátý vztah. Vztah, ve kterém mělo jít pouze o sex. Dopadlo to samovolným potraťtem a nevěrou (nutno podotknout, že z jeho strany), tedy nejhorší forma vztahu, kterou jsem mohla zažít.

Každý vztah nás něčím poznamená. Ať pozitivně či negativně, vždy nás donutí jít dál a rvát se za to, co se nám nedostávalo. „Za tím, co mít nemůžeš, se ženeš a na to, co máš, zapomínáš.“ Možná proto jsem sama. Snažím se v hlavě urovnat si věci, které se dějí teď - v dost nevhodnou chvíli a mrzí mě, že nenastaly dřív. Čas snad zahojí všechny rány a budu jednou zase ráda, že žiju. Ráda, že si mohu užívat krásných okamžiků. A kdo ví, třeba přijde na řadu i ta troška romantiky...

Petra Doubková

Srnec a manželka

Musím se vám, čtenářům našeho periodika, pochubit, jak to u mě doma funguje každý květen. Někdy to trvá jen měsíc, jindy až do konce srpna. Myslivci už jistě pochopili, že se jedná o dobu, ve které se loví srnec.

Jak už bývá u mě zvykem, tak začátkem měsíce května jsem docela často v lese na čekané a nezáleží na tom, zda jdu ráno, či večer. Večer chodím v týdnu, když přijdu z práce a ráno chodím většinou o víkend. Moje žena je vždy velmi nadšená, když jí odpoledne kolem páté ohlásím: „Miláčku, večer jdu na srnce.“ Musím vás, čtenáře, seznámit s tím, jak se vždy velmi raduje. Nejradyji mně vyhubuje během večere, že nejsem s ní doma, o svého jagdteriéra Arga se prý nestarám (přitom je se mnou v práci každý den), no, nedej bože, když mě sjede kvůli neplnění manželských povinností. Takové rodeo se u nás doma často nevidí. Holt je něco pravdy na hesle: „Tichá domácnost většinou začíná velkým hlukem.“

Jednou se mě zeptala: „Co kdybych si šla sednout jednou s tebou?“ Zahrnul mě velký údiv, protože ona a posed, to nejde dohromady, ale já jsem jí vyhověl, aby neřekla, že jsem jí nikdy nikam nevzal, jak to ženy s radostí říkají. No tak jsem oblékl vhodný oděv, vzal svou oblíbenou kulovničku ráže 6,5X55SE a pomohl své choti vybrat správný oděv, musíte uznat, bylo to těžké mezi těmi nóbl šatičkami, které potřebuje, aby vypadala lépe než spolupracovnice v práci. Nakonec se zadařilo. Tato čekaná byla velmi poučná, už vím, žena na posed nepatří. Tak jsme nasedli do mého vozu a vyrazili tak pět set metrů od posedu...

Když jsme si sedli, zapálil jsem si svou cigaretu značky START Originál, (lidově řečeno krátkou Startku) hned jsem dostal vynadáno a to cituji: „To to nemůžeš vydržet ani tady v přírodě, bez té Startky?“ Musel jsem ji usměrnit, jestli něco chce vidět, aby byla zticha a neřvala jak pavián. Netrvalo pět minut a opět začala řvát: „Jé, podívej, to je krásná kytka. No támdle na stráni, ty ji nevidíš?“ Věřte, nebylo to jednoduché. Nejvíc trapně jsem si připadal, když mi začal zvonit telefon. Jest pravdou toto, já si vždy vypnu zvonění a nechám jen vibrace, v ten den tomu nebylo jinak. Vrátil jsem se zpět a dopovím, kdo volal, volal mi kamarád, který seděl na druhé straně lesa a povídá: „Ty vole, slyšíš ten řev, v lese řve nějaká bába.“ Mně nezbyvalo nic jiného než mu říci, to je ta moje, chtěla na posed a takhle to posr... No, abych vám řekl pravdu, nejprve ho to zarazilo a povídá: „To není možný, ty ji tam snad škrtíš. Tady lítá srnčí jak smyslu zbavený a já už vím proč.“ Bylo mi tenkrát trapně. Víc než trapně. Musím uznat, řekl jsem své milé, pojď jdeme domů, už nic nepříjde. Tenkrát jsem myslel, že už ani cestou domů nic neuvidíme.

Tak jsem si pro uklidnění s velkou chutí zapálil další cigaretku. Vzal jsem ji za trest kolem lesa, zda by náhodou něco nebylo vidět, protože pořád jsem doufal a měl tušení, že něco přijde. Ušli jsme asi jeden kilometr a po něm jsem už nevěřil v nic. Povídám jí: „Terko, pojď, jdeme k autu.“ Když jsme se blížili k mému vozu Land Rover, tak jsem nemohl věřit vlastním očím. Dvacet metrů od čumáku auta stál srnec, ale výstavně, opravdu ve výstavní poloze. První, co mě napadlo říct své drahé polovičce bylo: „Klekní si na kolena a drž zobák.“ Musím uznat, nebylo to vhodné a dlouho, dlouho jsem to měl doma na talíři. Stáhnul jsem flintu z ramene, protože když bych ho honil dalekohledem, tak by mi utekl, a tak jsem si ho prohlídl přes puškohled mé flinty. Koukám na hlavu a říkám si potichu: „To nejní možný, v životě jsem tě tu neviděl.“ Viděl jsem parukáře a nebyla jiná možnost, než to udělat následovně. V momentě bylo slyšet cvaknutí pojistky a následně se ozvala rána. Srnec padnul k zemi a já měl takovou radost, že jsem si opět musel zapálit. Musel jsem mu dát trochu času, když mi moje žena přinesla dvě větvičky a popřála lovu zdar, zůstal jsem na ni civět snad pět minut. Nevím, kde se to v ní vzalo, nikdy ode mě neslyšela něco o tradicích. Byl jsem prostě překvapen. Naše milé a milující polovičky nás, muže, opravdu někdy dokážou překvapit. Tenkrát to bylo hodně velké překvapení. Dnes nevím, jak se k tomu dostala, ale to je jedno. Byl jsem tenkrát rád, že šla se mnou.

Přátelé, víte jaké nám plyne z toho ponaučení? Vždy, když to člověk nejméně čeká, tak se stane něco neočekávaného. Jsem toho příkladem. Povím vám, žena se mnou od té doby už nikdy nebyla v lese a prý půjde maximálně na houby. Nevím, jestli je to kvůli tomu srnci, či díky naší „večerní romantické“ kilometrové procházce. Často mi před kamarády povídá: „Místo chlubení, kde jsi ho fláknul, se radši všem těm srnečkům a prasatům omluv za to, že kvůli tobě už tu nejsou.“ Bere to holka s rozumem, jelikož se vždy směje. A tak to má být. Jsem stejně toho názoru, že žena na posed nepatří. Snad se příště s vámi podělím o nějaký další příběh z loveckého prostředí. Rozlučme se pozdravem „Myslivosti a lesu zdar!!!“

Petr Dygrýn

SÍLA PŘÁNÍ

*Na hvězdy se tiše díváš,
duši plnou tajných přání,
jedna padá a ty ji vnímáš,
k zemi se ti svižně klaní.*

*V blavě cizí špitající blas,
ať něco si přeješ, ti káže,
vnímáš jen nebeský vzkaz,
co přát si, duše tvá se táže.*

*Před očima dívka krásná,
oddychuješ v zdánlivém snu,
kolem dívky záře jasná
ty ocitáš se v novém dnu.*

*Jak bez pochyb očekáváš jistě,
že dívka byla iluze pouhá,
dívka leží na tom samém místě,
vedle tebe, jak chtěla to tvá touha.*

*Dívku sis přál, ona tu byla,
netušíc odkud se tu vzala,
otázka nezodpovězená zbyla,
hlavně, že lásku svou ti dala.*

*Na ruce prstýnek snubní tvůj,
ty tiše vzpomínáš, jak to bylo,
ty na své ruce prstýnek můj,
tvé přání do nebe se vyplnilo.*

Štěpánka Dindová

Byl krásný letní den

Žlutavé slunce, které se na modré azurové obloze třpytilo jako obrovský diamant, svítilo na klidnou blýskavou hladinu malého rybníčka. Po celém tmavě zeleném lese se rozléhal líbezný zpěv ptáků prozvučený bzučením komárů a much..

Náhle se ztemnělo. Vypadalo to, jako kdyby ten překrásný diamant na nebi najednou vyhasl. Ptáci přestali zpívat své krásné zvukné písničky. Zvěř, pasoucí se u rybníčka na měkkých zelenavých kobercích trávy, se najednou splašila a uháněla k lesu, jako kdyby se chtěla před něčím skrýt. Před něčím velkým. Vše utichlo, vypadalo to jako město, ve kterém ale nikdo nežije. Bylo dusno, zdálo se, že vzduch se převaluje jako voda.

A najednou prásk! Nad potměšitou krajinou se objevila namodralá, úchvatná, a přesto nebezpečná záře. Poblíž projel oblohou obrovský blesk. Jindy klidná hladina rybníčku se najednou rozvlnila z té ohlušující rány. Obrovské černé mraky, táhnoucí se po obloze, čím byly blíže, tím vypadaly hrozivěji.

A pak to přišlo. Veliký blesk protal oblohu přímo nad rybníčkem. Najednou začalo pršet. Zprvu to vypadalo jako neškodný deštík, ale pak přišel první závan větru a opřel se do statných okrajových borovic a zamával jejich větvemi.

Dešť přešel z příjemné letní spršky na silné krupobití. Kroupy snášející se z oblohy bubnovaly do všeho, co jim stálo v cestě k zeleným kobercům trávy. Ty největší lámaly větve a špičky stromů, jako by byly z cukru. Obrovské náporu větru lámaly a vyvracely stromy jako párátko. Nekonečné množství blesků šlehalo po obloze. Vypadalo to jako konec světa.

A vtom, jako když otočíš knoflíkem, vše ustalo. Když poslední kroupy dopadly na zem, obloha se rozjasnila a zase vylezl ten překrásný blyštivý diamant. Vzduch byl čerstvý a až nadpřirozená vůně mízy linoucí se z polámaných stromů byla omamující. Do všeho se najednou vrátil život.

Jan Krejčí

Kéž by ...

*Překrásné vlasy, lадné pohyby
šaty lehounké jako její kroky.
Má duše je zajatá, úplně uchvácená.
Dívala ses mi dlouho do očí,
já marně doufal, že to nikdy neskončí.*

Ona

*Slečna úchvatná mě okouzila
srdce mé tím polapila.
Její blas bladí, srdce mé jí patří,
ale to se nikdy nedozví...*

Karel Stupka

Fantazie

*Muž vysoké postavy se zjevuje v mých snech
a tiše, beze slov, se na mě dívá.
Najednou lehce oči tmavé ve sloup obrací.
„Tvůj úsměv prozáří můj den“, říká z nenadání
a já pocituji notné sympatie
i snahu vymanit ho z útrob fantazie.*

Petra Doubková

SAMOROST

CASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU
www.lespi.cz

SAMOROST – občasník VOŠL a SLŠ B. Schwarzenberga Písek, 1. číslo, ročník 34, rok 2013 / do čísla přispěli: Václav Klein, Petr Dyrgrýn, Jaroslav Kadlec, Václav Požárek, Šimon Tlach, Marie Přibyllová, Martina Benešová, František Hurtík, Jan Poláček, Tomáš Palas, Karel Stupka, Jiří Novák, Václav Prokop, Petra Doubková, Štěpánka Dindová, Jan Krejčí / foto: Ing. František Čapek, Patrik Olt, www.parkan.strakonice.cz, fotogalerie www.lespi.cz, fotoarchiv Samorost, fotoarchiv Praam / jazyková úprava: PhDr. Libor Šimůnek / grafická úprava: prof. František Doubek a Praam studio / sazba a technická realizace: MATICE LESNICKÁ s.r.o.